

KARTA PRZEDMIOTU**I. Dane podstawowe**

Nazwa przedmiotu	Matematyka dyskretna
Nazwa przedmiotu w języku angielskim	Discrete mathematics
Kierunek studiów	Informatyka, Matematyka
Poziom studiów (I, II, jednolite magisterskie)	I
Forma studiów (stacjonarne, niestacjonarne)	stacjonarne
Dyscyplina	Informatyka, Matematyka
Język wykładowy	polski

Koordinator przedmiotu	Dr hab. Zbigniew Pasternak-Winiarski, prof. KUL

Forma zajęć (<i>katalog zamknięty ze słownika</i>)	Liczba godzin	semestr	Punkty ECTS
wykład	30	IV	5
konwersatorium			
ćwiczenia	30	IV	
laboratorium			
warsztaty			
seminarium			
proseminarium			
lektorat			
praktyki			
zajęcia terenowe			
pracownia dyplomowa			
translatorium			
wizyta studyjna			

Wymagania wstępne	Matematyka elementarna, Wstęp do informatyki.

II. Cele kształcenia dla przedmiotu

Opanowanie podstawowych pojęć, metod i twierdzeń logiki matematycznej i teorii mnogości w zakresie potrzebnym do studiowania innych przedmiotów matematycznych i informatycznych.
Opanowanie podstawowych pojęć, metod i twierdzeń matematyki dyskretniej (kombinatoryki, teorii funkcji całkowitoliczbowych i teorii grafów) w zakresie potrzebnym informatykom.
Wyrobienie umiejętności tworzenia i stosowania modeli dyskretnych.
Rozwój myślenia algorytmicznego.

III. Efekty uczenia się dla przedmiotu wraz z odniesieniem do efektów kierunkowych

Symbol	Opis efektu przedmiotowego	Odniesienie do efektu kierunkowego
WIEDZA		
W_01	Student/ka ma wiedzę z logiki matematycznej i teorii mnogości przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań związanych z informatyką	K_W01, K_W04
W_02	Student/ka ma wiedzę z zakresu kombinatoryki, teorii funkcji całkowitoliczbowych i teorii grafów przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań związanych z informatyką	K_W01, K_W04
UMIEJĘTNOŚCI		
U_01	Student/ka potrafi stosować aparat logiki, techniki dowodzenia twierdzeń, rekurencję, teorię mnogości, kombinatorykę, teorię funkcji całkowitoliczbowych i teorię grafów do rozwiązywania problemów o charakterze informatycznym	K_U37
U_02	Student/ka potrafi wykorzystać nabytą wiedzę z zakresu logiki, teorii mnogości, kombinatoryki, teorii funkcji całkowitoliczbowych i teorii grafów do opisu procesów, tworzenia modeli, zapisu algorytmów oraz innych działań w obszarze informatyki.	K_U37
KOMPETENCJE SPOŁECZNE		
K_01	Student/ka ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę dokształcania się i podnoszenia kompetencji zawodowych i osobistych oraz popularyzacji wiedzy i umiejętności matematycznych	K_K02, K_K05

IV. Opis przedmiotu/ treści programowe

A. Logika i teoria mnogości.   (i) Podstawowe pojęcia logiki, funktory logiczne, schematy, tautologie, reguły wnioskowania, funkcje zdaniowe, kwantyfikatory; (ii) algebra zbiorów i jej prawa, dowody wybranych twierdzeń algebry zbiorów; (iii) iloczyn kartezjański, relacje i ich własności, relacja równoważności, relacja częściowego porządku i zbiory dobrze uporządkowane; (iv) funkcje jako relacje, podstawowe własności funkcji, równoliczność i przeliczalność zbiorów; (v) krótka informacja o liczbach kardynalnych i zaawansowanych problemach teorii mnogości (konieczność aksjomatyzacji).   B. Kombinatoryka i funkcje całkowitoliczbowe.   (vi) Zasada indukcji matematycznej i jej zastosowania (dwumian Newtona); (vii) zależności i równania rekurencyjne; (viii) kombinacje, wariacje bez powtórzeń i z powtórzeniami, permutacje, liczby Bella, liczby Stirlinga (I i II rodzaju), liczby Eulera I rzędu; (ix) funkcje sufitu i podłogi, zasada szufladkowa Dirichleta, potęgi kroczące; (x) dzielenie z resztą zbiorze liczb całkowitych, największy wspólny dzielnik i najmniejsza wspólna wielokrotność, (xi) kongruencje liczbowe i ich własności, pierwiastki kongruencji.   C. Teoria grafów.

(xii) Definicja przykłady i i podstawowe własności grafów, stopień wierzchołka, droga i cykl; (xiii) spójność grafu i grafy Eulera; (xiv) podgrafy i składowa spójności grafu, podgrafy rozpinające i indukowane; (xv) grafy Hamiltona; (xvi) izomorfizm i homomorfizm grafów; (xvii) drzewa i ich charakteryzacja, drzewo rozpinające, zliczanie drzew; (xviii) mimośród, promień, średnica i centrum grafu; (xix) sieci i algorytm Kruskala; (xx) spójność wierzchołkowa i krawędziowa grafu; (xxi) planarność; (xxii) grafy skierowane i grafy z etykietami; (xxiii) funkcje Boole'a, wyrażenia boolowskie, analityczne reprezentacje funkcji Boole'a, minimalizacja funkcji Boole'a.

V. Metody realizacji i weryfikacji efektów uczenia się

Symbol efektu	Metody dydaktyczne (lista wyboru)	Metody weryfikacji (lista wyboru)	Sposoby dokumentacji (lista wyboru)
WIEDZA			
W_01	Wykład konwencjonalny	Test/sprawdzian pisemny	Protokół, wydruk, oceniony test/tekst pracy pisemnej
W_02	Wykład konwencjonalny	Test/sprawdzian pisemny	Protokół, wydruk, oceniony test/tekst pracy pisemnej
UMIEJĘTNOŚCI			
U_01	Ćwiczenia praktyczne	Zaliczenie pisemne	Protokół, wydruk, oceniony tekst pracy pisemnej
U_02	Ćwiczenia praktyczne	Zaliczenie pisemne	Protokół, wydruk, oceniony tekst pracy pisemnej
KOMPETENCJE SPOŁECZNE			
K_01	Ćwiczenia praktyczne	Obserwacja	Karta oceny

Kryteria oceny, wagi... Uzyskane w wyniku uczestniczenia w zajęciach i pracy własnej efekty kształcenia są oceniane w trakcie pisemnego zaliczenia ćwiczeń, obserwacji aktywności na ćwiczeniach oraz egzaminu pisemnego. Pisemne zaliczenie ćwiczeń odbywa się pod koniec semestru w formie jednorazowej pracy polegającej na rozwiązywaniu zadań praktycznych. Na podstawie liczby punktów za rozwiązanie poszczególnych zadań oraz punktów za aktywność (nie więcej niż 20% całości punktów prowadzący ćwiczenia wystawia łączną ocenę.

Do egzaminu mogą przystąpić tylko te osoby, które zaliczyły ćwiczenia z opisywanego przedmiotu. Egzamin składa się z tematów testowych zamkniętych oraz tematów otwartych. Przy ocenie egzaminu obowiązuje system punktowy. Osoba zdająca może otrzymać maksymalnie 45 punktów. Aby zdać egzamin student/ka musi otrzymać co najmniej 23 punkty. Przeliczenie punktów na stopnie odbywa się następująco: 0-22p. – ocena 2.0, 23-27p. – ocena 3.0, 28-31p. – ocena 3.5, 32-36p. – ocena 4.0, 37-40p. – ocena 4.5, 41-45p. – ocena 5.0. Tematy egzaminu są dobierane tak aby objąć wszystkie wymienione wcześniej efekty kształcenia i to od tematów najłatwiejszych do najtrudniejszych. W okresie trwania zajęć odbywają się trzy egzaminy częściowe sprawdzające kolejno materiał z zakresu punktów A, B i C opisanych w „Treściach programowych przedmiotu”. Odbywają się one na zasadach egzaminu „zerowego” (w szczególności obecność na tych egzaminach

nie jest obowiązkowa). Każdy z tych egzaminów częściowych jest punktowany w skali od 0 do 15 punktów. Po zakończeniu ostatniego z tych egzaminów punkty są sumowane i otrzymana suma może stanowić podstawę do zaliczenia całości według wymienionych wcześniej zasad. Jeżeli student/ka nie uzyska w ten sposób zaliczenia lub otrzymana ocena nie będzie satysfakcjonująca, to zdaje on/a egzamin w sesji egzaminacyjnej z całości materiału.

VI. Obciążenie pracą studenta

Forma aktywności studenta	Liczba godzin
Liczba godzin kontaktowych z nauczycielem	90
Liczba godzin indywidualnej pracy studenta	60

VII. Literatura

Literatura podstawowa
[1] Joanna Grygiel, <i>Wprowadzenie do matematyki dyskretnej</i> , Akademicka Oficyna Wydawnicza EXIT, Warszawa 2007.
[2] Kenneth A. Ross, Charles R. B. Wright, <i>Matematyka dyskretna</i> , PWN Warszawa 2008.
[3] Andrzej Szepietowski, <i>Matematyka dyskretna</i> , Wydawnictwo GU, Gdańsk, 2004.
Literatura uzupełniająca
[4] J. Jaworski, Z. Pałka, J. Szymański, <i>Matematyka dyskretna dla informatyków</i> , Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań 2007.
[5] Helena Rasiowa, <i>Wstęp do matematyki współczesnej</i> , jest wiele wydań tej książki w PWN i w innych oficynach, np. PWN Warszawa 2002 (wydanie dwunaste).